

SFS 2002:788

Utkom från trycket
den 19 november 2002

Tillkännagivande av överenskommelser som avses i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål;

beslutat den 7 november 2002.

Regeringen ger tillkänna följande.

Vid tillämpningen av följande bestämmelser i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål avses de överenskommelser som anges nedan.

1 kap. 5 § första stycket 1

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att rättslig hjälp skall lämnas i ärenden som handläggs i ett administrativt förfarande eller i ett annat förfarande än ett straffrättsligt förfarande:

1. artikel 49, punkt a, i konventionen den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet den 14 juni 1985, och
2. artikel 9.1 i konventionen om bekämpande av bestickning av utländska offentliga tjänstemän i internationella affärsförbindelser antagen den 17 december 1997 av Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD).

2 kap. 6 § andra stycket

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att ansökan i vissa fall kan skickas direkt till svensk åklagare eller domstol:

1. artikel 15.2-15.5 i den europeiska konventionen den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål, och
2. artikel 24.2, 24.3 och 24.5 i den europeiska konventionen den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott.

2 kap. 14 § tredje stycket

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att en ansökan om rättslig hjälp inte får avslås om gärningen har karaktär av politiskt brott:

1. artikel 8 i den europeiska konventionen den 27 januari 1977 om bekämpande av terrorism,

2. artikel 11 i Förenta nationernas konvention den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister, och

3. artikel 14 i Förenta nationernas konvention den 9 december 1999 om bekämpande av finansiering av terrorism.

3 kap. 1 § första stycket

I följande överenskommelser finns bestämmelser om vad en ansökan om rättslig hjälp utomlands skall innehålla:

1. artikel 3.2 och 14 i den europeiska konventionen den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål,

2. artikel 11.2 och 12.3 i överenskommelsen den 28 september 1983 mellan Sverige och Ungern om inbördes rättshjälp i brottmål,

3. artikel 7.10 i Förenta nationernas konvention den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

4. artikel 11.2 i överenskommelsen den 10 februari 1989 mellan Sverige och Polen om inbördes rättshjälp i brottmål,

5. artikel 6.2 i överenskommelsen den 14 december 1989 mellan Sverige och Storbritannien och Nordirland om tvångsåtgärder och förverkande avseende vinning av brott,

6. artikel 27 i den europeiska konventionen den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott,

7. artikel 5 och 10.3 i överenskommelsen den 18 december 1998 mellan Sverige och Australien om inbördes rättshjälp i brottmål, och

8. artikel 11 i överenskommelsen den 15 februari 2000 mellan Sverige och Kanada om inbördes rättshjälp i brottmål.

3 kap. 2 § andra stycket

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att ansökan kan skickas direkt till behörig myndighet i den andra staten:

1. artikel 15.2-15.5 i den europeiska konventionen den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål,

2. artikel 24.2, 24.3 och 24.5 i den europeiska konventionen den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott, och

3. artikel 53 i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet den 14 juni 1985.

5 kap. 1 §

I följande överenskommelser finns bestämmelser som innehåller villkor som begränsar möjligheten att använda uppgifter och bevisning som har erhållits från annan stat:

1. artikel 7.13 i Förenta nationernas konvention den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

2. artikel 50.3 i konventionen den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet den 14 juni 1985,

3. artikel 32 i den europeiska konventionen den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott,

4. artikel 8.2 och 8.3 i överenskommelsen den 18 december 1998 mellan Sverige och Australien om inbördes rättshjälp i brottmål, och

5. artikel 14 i överenskommelsen den 15 februari 2000 mellan Sverige och Kanada om inbördes rättshjälp i brottmål.

5 kap. 2 §

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att rättslig hjälp som lämnas till annan stat får förenas med villkor i vissa fall:

1. artikel 13.4 i överenskommelsen den 28 september 1983 mellan Sverige och Ungern om inbördes rättshjälp i brottmål,

2. artikel 13.4 i överenskommelsen den 10 februari 1989 mellan Sverige och Polen om inbördes rättshjälp i brottmål,

3. artikel 5.3 i överenskommelsen den 14 december 1989 mellan Sverige och Storbritannien och Nordirland om tvångsåtgärder och förverkande avseende vinning av brott,

4. artikel 32.1 och 33.2 i den europeiska konventionen den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott,

5. artikel 7 och 8.2 i överenskommelsen den 18 december 1998 mellan Sverige och Australien om inbördes rättshjälp i brottmål, och

6. artikel 5.1, 13.1 och 14.2 i överenskommelsen den 15 februari 2000 mellan Sverige och Kanada om inbördes rättshjälp i brottmål.

5 kap. 5 och 7 §§

I följande överenskommelser finns bestämmelser om immunitet:

1. artikel 12 i den europeiska konventionen den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål,

2. artikel 9 i överenskommelsen den 28 september 1983 mellan Sverige och Ungern om inbördes rättshjälp i brottmål,

3. artikel 7.18 i Förenta nationernas konvention den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

4. artikel 9 i överenskommelsen den 10 februari 1989 mellan Sverige och Polen om inbördes rättshjälp i brottmål,

5. artikel 14 i överenskommelsen den 18 december 1998 mellan Sverige och Australien om inbördes rättshjälp i brottmål, och

6. artikel 9 i överenskommelsen den 15 februari 2000 mellan Sverige och Kanada om inbördes rättshjälp i brottmål.

5 kap. 8 §

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att immunitet skall gälla även när en frihetsberövad person förts över till Sverige:

1. artikel 11.1 första stycket och 12 i den europeiska konventionen den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål,

2. artikel 7.4 och 7.18 i Förenta nationernas konvention den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

3. artikel 13.3 i Förenta nationernas konvention den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister,

4. artikel 14 i överenskommelsen den 18 december 1998 mellan Sverige och Australien om inbördes rättshjälp i brottmål,

5. artikel 9 i överenskommelsen den 15 februari 2000 mellan Sverige och Kanada om inbördes rättshjälp i brottmål, och

6. artikel 16.3 i Förenta nationernas konvention den 9 december 1999 om bekämpande av finansiering av terrorism.

Detta tillkännagivande ersätter tillkännagivande (2001:782) av överenskommelser som avses i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål. Tillkännagivandet är föranlett av att Sverige har tillträtt Förenta nationernas konventioner om bekämpande av bombattentat av terrorister och om bekämpande av finansiering av terrorism.

På regeringens vägnar

THOMAS BODSTRÖM

Anders Perklev
(Justitiedepartementet)